

❧ I SKYRIUS ❧

VIESULAS

Kanzaso prerijų viduryje, mediniame namelyje, kartu su mylimais teta ir dėde bei šuneliu Toto gyveno guvi ir linksma mergaitė Dorotė. Viskas aplink ją buvo pilka: nederlingos žemės, namelio sienos ir net barzdoto dėdės Henrio bei nuolat susirūpinusios tetos Emos veidai.

Laimė, Dorotė turėjo Toto: juodą, ilgaplaukį, švelniakailį šunelį mielu snukeliu, tokį pat linksmą kaip ir ji. Jie kartu žaisdavo ir dažnai apsikabindavo.

Kartą ėmė pūsti stiprus šiaurinis vėjas. Prie žemės lenkė sausus krūmus, ridinėjo ūkio padargus, su visa

jėga trankė duris ir langus. Dėdė Henris, kuris paprastai netardavo nė žodžio, stebėjo juoduojantį horizontą ir šaukė:

– Ema, viesulas artėja!

Teta Ema sudėjo indus į kriauklę ir pažvelgė pro langą: oro sąlygos vis prastėjo.

– Dorote! – sušuko ji. – Greičiau leiskis į rūšį!

Mergaitė buvo išmokyta, ką daryti kilus pavojui. Šioje gyventi nepalankioje vietovėje viesulai siausdavo itin dažnai, todėl jos teta ir dėdė žinojo, kaip elgtis. Tačiau tą akimirką svarbiausia Dorotei buvo išgelbėti Toto. Užuot paskui tetą nusileidusi į rūšį, ji puolė ieškoti savo šunelio ir taip prarado brangias sekundes.

Radusi paėmė jį ant rankų ir sušuko:

– Teta, palauk manęs! Ateinu!

Tačiau jau buvo per vėlu: šiaurės ir pietų vėjai susidūrė kaip tik toje vietoje, kur stovėjo namelis. Gūsis atplėšė jį nuo žemės ir pakėlė iki pat viesulo viršaus. Dorotė negalėjo patikėti, kas vyksta su ja ir Toto: niekur neišėję iš namų, jie sukosi ore tarsi pašėlusį karuselė.

Keista, bet kuo labiau siautė viesulas, tuo mažiau Dorotė jaudinosi ir nerimavo dėl tokio nepaprasto nuotykių, prasidėjusio būtent dabar.

Ilgai siautėjęs vėjas pagaliau ėmė rimti. Dorotė atsigulė ant lovos ir ramiai svarstė: „Įdomu, kas bus toliau? Kas mūsų laukia?“

Vis dar sutrikęs Toto neišleido nė garso. O medinis namelis po truputį nustojo suktis, tik švelniai siūbavo, ir mergaitė užmigo. Ji pabudo nuo staigaus ir stipraus smūgio, kurį šiek tiek sušvelnino minkšti patalai. Namelis sustojo, į kažką atsitrenkęs.

– Kas nutiko? Ar visa tai buvo sapnas? Dėde Henri, teta Ema, kur jūs?

Toto, vis dar išsigandęs, šoko mergaitei į glėbį, kad būtų paguostas ir apgintas. Dorotę pasiekė saulės spinduliai ir ji ryžosi atidaryti duris.

– Oi! – sušuko nustebusi. Jie buvo nusileidę visai kitokiame pasaulyje: spalvingame, pilname vešlių augalų, kvėpiančių gėlių ir medžių su gausybe skanių vaisių.

Daug spalvingų paukščių skraidė nuo medžio prie medžio, nuo krūmo prie krūmo, maloniai čiulbėdami, skaidrus upelio vanduo blizgėjo, atspindėdamas saulės šviesą.

– Neįsivaizduoju gražesnės vietos už šią! – tarė Dorotė. Ji norėjo pasakyti daugiau, bet nutilo, pamačiusi, kad kažkas ateina: tai buvo žmogeliukai, apsirengę keistais drabužiais.

Tai buvo trys vyrukai ir moteris, ir nors jie buvo žemaūgiai, galėjai pamatyti, kad jų oda raukšlėta. Vyrai dėvėjo keistus apdarus ir smailėjančias mėlynas skrybėles su varpeliais, kurie su kiekvienu judesiu skimbčiojo. Jie taip pat avėjo juokingus tos pačios spalvos batus aukštyn riestomis nosimis.

